

**Nytårsdag, den 1. januar 2022 kl. 14.00 i Langø kirke og kl. 15.30 i Gloslunde kirke
– ingen nadver**

712 Vær velkommen, Herrens år (Nytår)

716 Guds godhed vil vi prise

717 I går var hveden moden

587 Guds egen kære Søn

718 Året, som i dag oprinder

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: »Når I beder, må I ikke være som hyklerne, der ynder at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at vise sig for mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig. Når I beder, så lad ikke munden løbe, som hedningerne gør, fordi de tror, at de bønføres for deres mange ord. Dem må I ikke ligne. Jeres fader ved, hvad I trænger til, endnu før I beder ham om det. Derfor skal I bede således: Vor Fader, du som er i himlene! Helliget blive dit navn, komme dit rige, ske din vilje som i himlen således også på jorden; giv os i dag vort daglige brød, og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere, og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. For dit er Riget og magten og æren i evighed! Amen.«

[Matthæusevangeliet 6,5-13](#)

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Jeg vil begynde med at spille et stykke musik:

<https://www.youtube.com/watch?v=KejGKjSYD6w>

De ord vi her hørte sunget på aramæisk var fadervor, som det menes, det blev sagt af Jesus selv.

Altså de samme ord, som jeg læste op fra Matthæus-evangeliet.

Om hvordan vi skal bede.

Jeg kan ikke aramæisk og kan ikke ”oversætte” det, eller sige, hvordan vores normale oversættelse af Fadervor er korrekt i forhold til disse ord på aramæisk. Hvis der var syriske kristne iblandt os, kunne de muligvis forstå det.

Alligevel er det som at stå ved en oprindelig kilde, ja næsten som en hellig gral at høre det sagt og sunget smukt på aramæisk.

x

"Fadervor" – det betyder at Gud er personlig, ikke en ven på lige fod, ikke en slyngkammerat, men som forælder for børn.

Han er "vores", ikke min egen, vi siger ikke "Fadermin", men han er vores fælles Gud fader.

Om vi siger far eller mor, er sådan set lige meget, men det vigtige er det personlige.

Og vi siger Du. Det understreger det personlige. Vi titulerer ham Du. Ikke Fader deres.

Jeg har tit hørt om ældre her i sognet, at det var De, Dem og Deres med præsten. Og mange andre.

Men vi har alle dage været Dus med Vorherre.

Det har jeg tit undret mig over.

I gamle dage: Des med naboen, Des på arbejde, Des med alle man ikke var venner med.

Men den mægtige Vorherre, Himlens og Jordens skaber.

Der er vi Dus!

Gud er familiært, som far eller mor, og intim og tæt, men ikke på lige fod. Gud er også myndighed og autoritet. Som far og mor også burde være!

"Hellig vorde dit navn".

Vi beder også til at, at Guds navn ikke bare ER helligt, men også må forblive helligt og at vi hele tiden helliggør det, det er det som "vorde" betyder.

Der er noget, vi skal forholde os til med respekt og andagt. Gud skal vi holde og vedblive at holde hellig.

Så beder vi til, **at Guds rige må komme**, og dvs. at Guds rige med kærlighed og tilgivelse må være til stede og virke iblandt os.

Guds rige er, hvor mennesker er som de burde være, også selvom det kun kan opleves i glimt og nanosekunder, i den spontane tillid og åbenhjertighed vi også møder i livet.

Vi lever mest i det jordiske rige, hvor alt er beregning og bagtanke, mistro og tvivl, løgn og moderate sandheder.

Når vi beder: **ske din vilje**, så siger vi også, at min vilje ikke er tilstrækkelig til at det gode fuldendes, der skal mere til, Guds vilje skal ske.

Tænk på epistelteksten fra Jakobsbrevet: I aner ikke, hvordan jeres liv er i morgen; I er jo kun en tåge, ... Vi skulle hellere sige: »Hvis Herren vil, så skal vi leve og kan gøre det eller det.«

Du og jeg kan ikke gøre eller fuldende det gode, vi vil. Vi må hengive os til større kræfter og bede ydmygt: Din vilje ske. Du kære Gud beder vi til, at vore gode forsætter også må ende godt her på jorden.

Vi beder om at vi må få **det daglige brød**, ikke som et alternativ til at gå i Brugsen og købe det, men som en erkendelse af, at vi hører sammen med skabelsen og har behov for næring, for brød og for vand.

Vi er også organiske væsener, natur, og som sådan behov for at opretholdes, men dagligt brød er mere end det. Det daglige brød er ikke et mål i sig selv, men det der skal til for at vi kan være til for hinanden.

Så beder vi også til, at **vores skyld må forlades og tilgives os**.

Jamen, har vi gjort noget forkert? Vi gode mennesker?

Ja, for vi lever i en verden med knappe ressourcer, hvor vores skæbner er viklet ind i hinanden og det er svært at gøre det gode uden bivirkninger og utilsigtede effekter på andre.

Derfor er vi altid skyldige, forhånds, altid allerede.

Det er vi som mennesker. Det betyder ikke, at vi kan leve syndfrit eller skal prøve på det, for det kan vi ikke. Og det er i sig selv en synd eller fejltagelse at forsøge at leve rent og uden nogen synd. Det blev forkastet eftertrykkeligt med reformationen.

Tænk på denne tid med corona-pandemi, hvor mange bliver tilfældigt smittede uden at vi – måske med få undtagelser - kan blamere andre for det. Vi kan bære det

med os uvidende og føre det over på andre. Derfor beder vi om forladelse for vor skyld.

Kun engle er syndfri. De har heller ingen krop og legeme, kan ikke smitte hinanden, og som ren ånd er de hævet over fødekædernes ubarmhjertighed.

Derfor beder vi: **tilgiv os vores skyld**. Og bønnen har betingelser: vi skal også selv lære at tilgive, for vi ved fra os selv, at vi ikke magter det gode.

Derfor beder vi også til, at **vores vilje ikke bliver fristet**, motiveret og ledt på vej til at gøre, hvad vi ikke burde gøre. Det er ikke Gud, der frister, men Gud vi beder til hjælp for alt det, som fører os væk fra den lige vej, som vi bør gå.

Fristeren er Djævelen, traditionelt set, og derfor beder vi også at blive fri fra det onde. At det onde ikke må ske, enten som ulykke og sygdom, eller som menneskeskabt krig og ødelæggelse. Det onde er mest ondt ved at vi ikke altid kan erkende det i øjeblikket, men som regel først bagefter og ofte for sent. Helvede er den sandhed, vi opdager for sent. Derfor bør vi egentlig også bede: lær os at se det onde, før det er for sent.

Guds er riget, magten og æren.

Det betyder også, at vi ikke må tage æren selv, ikke smykke os med lovprisninger, prale med vores godhed og fortræffelighed.

Det er faktisk også det, som Jesus siger i dagens tekst lige før, han lærer os Fadervor: "Når I beder, må I ikke være som hyklerne, der ynder at stå og bede i synagoger og på gadehjørner for at vise sig for mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn. Men når du vil bede, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din fader, som er i det skjulte".

Nogle gange synes det som om, at Jesu ord først er virkeliggjort i de sidste tiår med danskernes religiøse blufærdighed, hvor man er tilbageholdende med at komme i kirke og bede sammen.

Men som Jesus: når du vil bede, så gå ind i dit kammer!

Men vi beder også sammen her i kirken. Det håber jeg vi får tilgivelse for.

AMEN og Godt nyt år